

Книга Даниїла - Номер сто дев'ятнадцять

Пророче значення історичних віх: розуміння останніх днів за допомогою біблійної символіки

Jeff Pippenger
2024-03-06

Сто сорок чотири тисячі представлені як ті, що очищені Вісником Заповіту, а велика безліч представлена білими шатами мучеництва. Перший із двох священних періодів останніх днів визначає служіння вісника, який готує шлях для Вісника Заповіту, а другий період представляє служіння Іллі. Перший період представляє слідчий суд над живими лаодикійського адвентизму, а другий період представляє виконавчий суд сучасного Риму.

«Знак» тікати з міст в останні дні був неправильно зрозумілий лаодикійським адвентизмом. Сестра Вайт повідомляє, що руйнування Єрусалима в 66–70 рр. н. е. слугує ілюстрацією попереджувального знака для Божого народу в останні дні.

«Час не за горами, коли, подібно до перших учнів, ми будемо змушені шукати притулку в пустельних і відлюдних місцях. Як облога Єрусалима римськими військами стала сигналом до втечі для християн Юдеї, так і коли наша нація візьме на себе повноваження видати декрет про примусове дотримання папської суботи, це буде для нас застереженням. Тоді настане час покинути великі міста, готуючись залишити й менші та перебратися до відокремлених осель у віддалених місцях серед гір».

Свідчення, том 5, 464.

Облога Єрусалима, що була знаком для втечі, була першою облогою, яку здійснив Цестій. Отже, Цестій становив загрозу, яку було тимчасово усунуто, бо, щойно він розпочав облогу, він потім загадково відступив, і історики так і не змогли визначити логіку такого вчинку.

Після того як римляни під командуванням Цестія облягли місто, вони несподівано зняли облогу, коли все здавалося сприятливим для негайного штурму.

У 1880-х і 1890-х роках сенатор Генрі В. Блер з Нью-Гемпширу вніс до Конгресу низку законопроектів, щоб проголосити неділю Національним днем відпочинку. Ці законопроекти зазвичай називали «недільними законопроектами Блера». Сенатор Блер був рішучим прихильником дотримання неділі як дня відпочинку та релігійного богослужіння. Він вважав, що єдиний день відпочинку матиме позитивний моральний і соціальний вплив на американське суспільство. Хоча його зусилля здобули певну підтримку, особливо з боку релігійних груп, вони також стикалися з опором, зокрема через занепокоєння щодо відокремлення церкви від держави.

Це була перша спроба ухвалити недільне законодавство в історії звіра від землі, якому було призначено заговорити, мов дракон, коли він зрештою ухвалить недільний закон. Саме цю серію законопроектів Блера А. Т. Джонс, один із посланців сесії Генеральної конференції 1888 року, у залах Конгресу так красномовно виступив проти них. Після кількох спроб

сенатор Блер втратив імпульс у просуванні Національного дня відпочинку. У безпосередньому зв'язку з тією історією та наслідками запровадження Національного дня відпочинку (неділя) можна переглянути історичні записи настанов Еллен Уайт.

Те, що виявляється при розгляді її застережень щодо недільного закону, є серйозним питанням, яке в лаодикійському адвентизмі широко неправильно розуміють. У контексті необхідності бути поза містами, про що в щойно наведеному уривку вона написала: «тоді настане час залишити великі міста, готуючись залишити й менші, щоб перебратися до тихих домівок у відлюдних місцях серед гір». Вона неодноразово навчала, що Божому народові слід жити в сільській місцевості, але її поради щодо сільського життя до 1888 року подають настанову про вихід із міст у такому контексті: у близькому майбутньому Божому народові доведеться залишити міста. Після 1888 року у своїх письмових настановах щодо сільського життя вона ніколи не відхилялася від поради, що нам уже слід бути поза містами.

Законопроекти Блера про Національний день відпочинку, що з'явилися в історії, були «знаком» залишити міста, і хоча законопроекти Блера втратили імпульс, необхідний для виконання цього завдання, і відступили в темряву історії, «знак» до втечі було дано. Його було дано на історичній віхі першої облоги, яку здійснив Цестій. Недільний закон, що незабаром настане, представлений облогою Тита, і якщо якісь лаодикійські адвентисти все ще перебуватимуть у містах, коли та облога настане, вони загинуть разом із нечестивими.

В останні дні є два пророчі періоди. Їх розділяє недільний закон, який незабаром настане. Перший період — це слідчий суд над живими в лаодикійському адвентизмі, а другий період — це виконавчий суд над блудницею Риму. Ці два періоди неодноразово ілюструються, бо саме в цих двох періодах притча про десять дів виконується до самої букви, як це було в історії міллеритів. Час зволікання в притчі — це час зволікання другого розділу книги Авакума, тож розглядувані нами два періоди також були проілюстровані другим розділом книги Авакума. Притча про десять дів і другий розділ книги Авакума сповнилися до самої букви в історії міллеритів, і коли це сталося, також сповнився дванадцятий розділ книги Єзекіїля, вірші з двадцять першого по двадцять восьмий.

Останні вісім віршів дванадцятого розділу книги Єзекіїля вказують на час, коли «здійснення кожного видіння» звершиться, у час, коли Бог «більше не буде зволікати» зі Своїми видіннями. Два періоди історії, які так часто повторюються і визначають слідчий суд над живими в лаодикійському адвентизмі та виконавчий суд над блудницею Тира, — це пророчий період, у якому кожне видіння в Біблії досягає свого досконалого й остаточного виконання. У той період утверджуються сто сорок чотири тисячі, і вони представляють групу, що не помирає і живе до повернення Христа. У двадцять першому розділі Євангелія від Луки Христос визначає «знак», який вказує, коли настане те покоління.

У двох історіях, представлених «знаком» для втечі, як виклав Христос у зв'язку з «мерзотою спустошення», позначено два періоди: на початку кожного — «знак», а наприкінці — «знаки». «Знак», який Христос визначив як такий, що представляє останнє покоління, яке житиме, доки Він прийде на хмарах, є свідченням того, що ми зараз перебуваємо в

останньому поколінні земної історії.

У двадцять першому розділі Луки Ісус окреслює історичний період від трьох із половиною років попирання і знищення буквального Єрусалима з 66 по 70 рік до кінця трьох із половиною років попирання духовного Єрусалима, що почалися 538 року і закінчилися 1798 року.

Коли ж побачите Єрусалим, оточений військами, тоді знайте, що його спустошення наблизилося. Тоді ті, що в Юдеї, нехай утікають у гори; а хто всередині нього, нехай виходять; а хто в околицях, нехай не входять до нього. Бо це дні відплати, щоб сповнилося все написане. Горе ж вагітним і тим, що годують грудьми, у ті дні! Бо буде велика тіснота у краї і гнів на цей народ. І вони падатимуть від вістря меча і будуть відведені в полон до всіх народів; і Єрусалим буде потоптаний язичниками, доки не сповняться часи язичників. Луки 21:20–24.

«Часи» попирання Єрусалима язичниками вживаються у множині, бо вони означають попирання буквального Єрусалима, що закінчилося 70 року, і попирання духовного Єрусалима, що завершилося 1798 року. Язичники символізують як язичництво, так і папство, і саме ці дві сили є предметом видіння у восьмому розділі книги Даниїла, де ставиться запитання: «Доки?»

Тоді я почув, як один святий говорив, а інший святий сказав тому святому, що говорив: Доки триватиме видіння про щоденну жертву та про беззаконня спустошення, щоб і святина, і військо були віддані на потоптання? Даниїла 8:13.

«Часи язичників» у двадцять першому розділі Євангелія від Луки стосуються двох тисяч п'ятисот двадцяти років Божої помсти над північним царством, яка почалася 723 року до н. е. і завершилася 1798 року. Рік 538 позначає час, коли «людина гріха» стала у святому місці й проголосила, що вона є Богом, тим самим розділивши цей період на два рівні періоди по тисяча двісті шістьдесят років. Другий період у тисячу двісті шістьдесят років — це та сама історія, яку позначено як таку, що завершується в двадцять першому розділі Євангелія від Луки, двадцять четвертому вірші, коли «часи язичників» сповнилися. У тій історичній розповіді, яку Ісус окреслює для Своїх учнів, двадцять четвертий вірш доводить свідчення, дане учням, до «часу кінця» у 1798 році. Звідти Ісус починає вказувати на «знаки», пов'язані з міллеритським рухом.

І будуть ознаки на сонці, і на місяці, і на зорях; а на землі — туга народів, у безрадності; море та хвилі ревітимуть; людські серця млітимуть від страху й від очікування того, що надходить на землю: бо сили небесні похитнуться. І тоді побачать Сина Людського, який приходить на хмарі з силою та великою славою. Коли ж це почне збуватися, тоді погляньте вгору й піднесіть голови ваші, бо наближається ваше викуплення. Луки 21:25-28.

Ісус каже, що «будуть знамення», і Він називає їх: знамення на сонці й на місяці та на зорях, тривога народів, потрясіння сил небесних, і тоді Син Людський прийде в хмарі. Усі ці «знамення» сповнилися в історії міллеритів.

Пророцтво не лише передвіщає спосіб і мету пришествя Христа, але й подає знамення, за якими люди мають знати, коли воно близько. Ісус сказав: «Будуть знамення на сонці, і на місяці, і на зорях». Луки 21:25. «Сонце затьмиться, і місяць не дасть свого світла, і зорі небесні попадуть, і сили, що на небі, похитнуться. І тоді побачать Сина Людського, що йде на хмарах із великою силою та славою». Марка 13:24-26. Так об'явитель описує перше із знамен, що мають передувати другому пришествю: «Стався великий землетрус; і сонце стало чорним, як волосяниця, а місяць став, мов кров». Об'явлення 6:12.

Ці знамення були засвідчені ще до початку дев'ятнадцятого століття. На сповнення цього пророцтва у 1755 році стався найстрашніший землетрус, який коли-небудь було задокументовано...

Двадцять п'ять років потому з'явилася наступна ознака, згадана в пророцтві,— затемнення сонця і місяця. Ще більш вражаючим було те, що час його виконання було точно вказано. У розмові Спасителя зі Своїми учнями на Оливній горі, після того як Він описав тривалий період випробування для церкви — 1260 років папських переслідувань, щодо яких Він обіцяв, що скорбота буде скорочена, — Він так згадав про певні події, що мали передувати Його пришествю, і визначив час, коли першу з них слід було побачити: «У ті дні, після тієї скорботи, сонце померкне, і місяць не дасть свого світла». Марка 13:24. 1260 днів, або років, закінчилися у 1798 році. На чверть століття раніше переслідування майже повністю припинилися. Після цих переслідувань, згідно зі словами Христа, сонце мало померкнути. 19 травня 1780 року це пророцтво збулося...

Христос повелів Своему народові пильнувати ознаки Його пришествя і радіти, коли вони побачать знамення їхнього грядущого Царя. «Коли це почне збуватися, — сказав Він, — тоді дивіться вгору й підніміть ваші голови, бо наближається ваше визволення». Він вказав Своїм послідовникам на весняні дерева, що розпускаються, і сказав: «Коли вони вже пускають пагінці, ви самі бачите й знаєте, що літо вже близько. Так само й ви, коли побачите, що це збувається, знайте, що Царство Боже близько». Луки 21:28, 30, 31. Велика боротьба, 304, 306–308.

Потрійне застосування трьох Римів вказує на те, що в попіранні Єрусалима язичницьким Римом, а потім папським Римом, попірання святилища й воїнства сучасним Римом було представлено періодом у тисячу двісті шістьдесят днів (язичницький Рим) або у тисячу двісті шістьдесят пророчих років (папський Рим). Символічні тисяча двісті шістьдесят днів (сорок два місяці), що визначають період переслідування сучасним Римом Божого вірного народу, у кожному випадку будуть позначені одним «знаком», який вказує на час втечі для вірних того періоду. Кожен із трьох періодів завершується проявом кількох «знаків», а не одним «знаком», як на початку періоду.

Саме опівночі Бог виявляє Свою силу для визволення Свого народу. З'являється сонце, сяючи у своїй силі. Знаки й чудеса слідує одне за одним. Нечестиві з жахом і подивом дивляться на видовище, тоді як праведні з урочистою радістю споглядають ознаки свого визволення. Усе в природі, здається, відхилилося від звичного порядку. Потопи перестають текти. Темні, важкі хмари насуваються і зіштовхуються одна з одною. Посеред розгніваного неба є один ясний простір невимовної слави, звідки лунає голос

Божий, мов шум багатьох вод: «Сталося!» Об'явлення 16:17. Велика боротьба, 636.

Період виконавчого суду над блудницею Риму починається з підняття знамена, яке вказує, що інше Боже стадо, яке ще перебуває у Вавилоні, має втекти. Той період закінчується "знаменнями і чудесами". Той період починається з "другого голосу" вісімнадцятого розділу Об'явлення, і закінчується голосом Бога. Звісно, перший і другий голоси вісімнадцятого розділу Об'явлення — це голос Христа. Перший голос позначає початок слідчого суду над живою лаодикійською адвентистською церквою, а другий голос вказує на кінець того періоду, але також знаменує початок виконавчого суду над блудницею Риму.

Уся історія визначається тим тижнем, у який Христос підтвердив завіт, а недільний закон, що невдовзі настане, типологічно представлений як середня віха, яку символізує хрест. Обидві історії мають ознаку Альфи й Омєги, бо початок і кінець у кожній із них представлені голосом Бога. Вони також представляють істину, бо середня віха — це бунт недільного закону, а єврейське слово «істина» утворене з першої, тринадцятої та останньої літер єврейського алфавіту. Перший голос вісімнадцятого розділу Об'явлення — голос Христа, останній голос — голос Бога, а голос посередині, який також є голосом Бога, — це також те місце, де бунт тринадцятої літери представлений земним звіром, що «говорить» як дракон, як це представлено в тринадцятому розділі Об'явлення.

Знамено, пов'язане з недільним законом, який невдовзі настане, є «знаком» для Божих вірних, що слід тікати, але воно водночас вказує, що початок пророчого періоду, який завершується піднесенням знамена, теж повинен мати «знак». Цей «знак» Ісус визначає як доказ того, що на Землі настало останнє покоління. У двадцять першому розділі Луки учні запитують, що мав на увазі Христос, коли Він зазначив, що храм буде зруйнований.

І вони запитали Його, кажучи: Учителю, коли ж це буде? І яка буде ознака, коли це станеться? Луки 21:7.

Ісус тоді починає окреслювати хід подій, що веде до 70 року, коли храм і місто будуть зруйновані, і продовжує до двадцять четвертого вірша, де Він визначає, коли сповняться "часи" язичників.

І поляжуть від леза меча, і будуть відведені в полон до всіх народів; а Єрусалим буде потоптаний язичниками, доки не сповняться часи язичників. Луки 21:24.

Ідея, що цей вірш стосується буквального Єрусалима, ґрунтується на католицькому богословському безглузді під назвою футуризм, який символіку тлумачить буквально і відносить сповнення пророцтв виключно на кінець світу. Напад на правильне застосування цього вірша був одним із головних наступів Сатани впродовж історії читання Нового Завіту. Буквальний Єрусалим перестав бути символом пророчого Єрусалима за часів Христа, коли буквально пророцтво змінило духовне застосування. Це одкровення було важливим ученням, утвердженим апостолом Павлом. Попрання Єрусалима позначає тисячу двісті шістьдесят років папської темряви з 538 по 1798 рік.

А двір, що поза храмом, залиш осторонь і не вимірної його, бо він відданий язичникам; і святе місто вони попіратимуть ногами сорок два місяці. Об'явлення 11:2.

Пророчий Єрусалим перестав бути символом обраного міста на хресті.

Скільки є тих, хто вважає, що було б добре ступити на землю старого Єрусалима і що їхня віра значно зміцнилася б завдяки відвіданню місць життя і смерті Спасителя! Але старий Єрусалим ніколи не буде священним місцем, доки не буде очищений очисним вогнем з неба. Рев'ю енд Геральд, 9 червня 1896 р.

Після того як Ісус у двадцять четвертому вірші привів учнів до часу кінця — 1798 року, Він представив міллеритський період, коли звістка першого ангела увійшла в історію.

І будуть ознаки на сонці, і на місяці, і на зорях; а на землі — туга народів, у безрадності; море та хвилі ревітимуть; людські серця млітимуть від страху й від очікування того, що надходить на землю: бо сили небесні похитнуться. І тоді побачать Сина Людського, який приходить на хмарі з силою та великою славою. Коли ж це почне збуватися, тоді погляньте вгору й піднесіть голови ваші, бо наближається ваше викуплення. Луки 21:25-28.

Знаки, що поклали початок історії міллеритів, сповнилися у згоді з несхибною силою Божого Слова.

"Знамення на сонці, місяці та зорях сповнилися." Рев'ю і Геральд, 22 листопада 1906 р.

Ми продовжимо двадцять перший розділ Євангелія від Луки у наступній статті.

16 грудня 1848 року Господь дав мені видіння про потрясіння сил небесних. Мені було показано, що коли Господь, подаючи знамення, записані Матвієм, Марком і Лукою, сказав «небо», Він і мав на увазі небо, а коли сказав «земля» — мав на увазі землю. Сили небесні — це сонце, місяць і зорі. Вони панують на небесах. Сили земні — це ті, що панують на землі. Сили небесні будуть потрясені голосом Божим. Тоді сонце, місяць і зорі зрушаться зі своїх місць. Вони не зникнуть, але будуть потрясені голосом Божим.

«Темні, важкі хмари насунулися й зіштовхнулися одна з одною. Атмосфера розступилася й відкотилася; тоді ми змогли глянути вгору через відкритий простір в Оріоні, звідки пролунав голос Бога. Святе Місто зійде через той відкритий простір. Я бачила, що сили землі тепер потрясаються і що події відбуваються послідовно. Війна і чутки про війну, меч, голод і пошесть першими потрясуть сили землі, потім голос Бога потрясе сонце, місяць і зорі, а також і цю землю. Я бачила, що потрясіння сил у Європі — це не, як деякі вчать, потрясіння сил небесних, але це потрясіння розгніваних народів». Ранні твори, 41.